



РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. КЖ 1 22/17
Дана 12.01.2017. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, суд другог степена у већу састављеном од судије Остојић Весне председник већа, судија Бјелобаба Ђурђине и Бачић Љубомира чланови већа, са записничарем Јакић Данком у кривичном предмету против **оптуженог АА из ...**, кога брани Медић Марина, адвокат из Новог Сада, због кривичног дела тешка крађа у продуженом трајању из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 61 став 1 и 5 КЗ, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, изјављена против пресуде Основног суда у Новом Саду К-380/16 од 10.10.2016. године у седници већа одржаној дана 12.01.2017. године донео је једногласно следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Основног суда у Новом Саду К-380/16 од 10.10.2016. године се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К-380/16 од 10.10.2016. године оптужени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа у продуженом трајању из члана 204 став 1 тачка 1 у вези члана 61 став 1 и 5 КЗ, па му је применом законских прописа за ово дело претходно утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и 3 (три) месеца.

На основу члана 67 став 2 КЗ опозвана је условна осуда изречена пресудом Основног суда у Новом Саду К-1305/14 од 17.03.2015. године којом је оптужени АА оглашен кривим због кривичног дела крађа из члана 203 став 1 КЗ и изречена му је условна осуда, утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци са роком провере од 3 године а која пресуда је правноснажна дана 17.03.2015. године, па се иста казна у трајању од 8 (осам) месеци узима као утврђена, то је суд оптуженог АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 8 (осам) месеци.

На основу члана 63 КЗ у изречену казну затвора оптуженом се урачунава време проведено у притвору од 15.03.2016. године па до упућивања оптуженог у установу за издржавање казне али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

На основу члана 92 КЗ обавезан је оптужени да на име прибављене имовинске користи уплати износ од 158.000,00 динара у року од месец дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а обавезује се оптужени да оштећенима и то ББ надокнади износ од 180.000,00 динара, ВВ надоканди износ од 24.000,00 динара, ГГ надокнади износ од 14.100,00 динара а све у року од месец дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а оштећена ДД се са својим имовинско правним захтевом упућује на парнични поступак.

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а оптужени се ослобађа дужности надокнаде трошкова кривичног поступка јер би њиховим плаћањем било доведено у питање његово издржавање.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат Медић Марина из Новог Сада, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно утврђеног чињеничног стања, због погрешене примене Кривичног закона и због одлуке о кривичној санкцији и одлуке о имовинско правном захтеву, са предлогом да се жалба усвоји побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да се иста преиначи тако што ће се оптуженом изрећи блажа казна.

Одговора на жалбу није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду се својим поднеском број КТЖ-33/17 од 09.01.2017. године, је предложио да се одбије као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и побијана пресуда потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа одржаној дана 11.01.2017. године, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, жалбу браниоца оптуженог АА, предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, па је оценом свих навода и предлога утврдио следеће:

Жалба браниоца оптуженог АА није основана.

Испитујући првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања у смислу члана 451 ЗКП-а, Апелациони суд налази да је пресуда донета без битних повреда одредаба кривичног поступка.

С тим у вези неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог АА о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, да пресуда нема уопште разлоге, односно да су неки потпуно нејасни и у знатној мери противречни и да пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама.

Исто тако изјављеном жалбом се неосновано истиче и да чињенично стање у побијаној пресуди није правилно утврђено, јер је првостепени суд дао веома исцрпне и јасне разлоге о свим чињеницама које су биле битне за пресуђење ове кривичноправне ствари, извео све расположиве доказе и њиховом свеобухватном оценом и довођењем у међусобну везу правилно утврдио да у спроведеном кривичном поступку доказано да је оптужени извршио предметно кривично дело, а како је то ближе описано у изреци побијане пресуде.

Наиме, насупрот жалбеним наводима браниоца оптуженог, правилно је првостепени суд прихватио исказе свих испитаних сведока, (сем део исказа сведока оштећеног ЂЂ у погледу одштетног захтева од 63.200,00 динара, јер исти прелази висину која је у погледу одштете истом нанесена извршењем кривичног дела, а чијим оквирима је суд везан), јер су се исти изјаснили о чињеницама које су одлучне за утврђивање чињеничног стања и то када, одакле, на који начин и шта је отуђено, те која је вредност тога и да ли постављају одштетне захтеве. Њихови искази су јасни, одређени и није било разлога за сумњу у истинитост истих.

Дакле, насупрот жалбеним наводима правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање, те из таквог чињеничног стања извео правни закључак да је оптужени са више истоврсних радњи противправног одузимања туђих покретних ствари које су учињене у временској повезаности у току ... године и представљају целину због јединства места извршења, а то је на простору града ..., са јединственим умишљајем, те коришћењем исте ситуације, односно када у наведеним просторијама нема присутних лица и тиме остварио елементе продуженог кривичног дела тешке крађе из чл. 204 ст. 1 т. 1 КЗ а увези чл. 61 ст. 1 и 5, јер битно обележје наведеног дела је одређени новчани износ, па је тако тиме прибавио за себе противправну имовинску корист у укупној вредности од 520.362,51 динар.

Оптужени је критичном приликом поступао са директни умишљајем, био је свестан свога дела и желео његово извршење, на начин како је то наведено у утврђеном чињеничном стању, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

Испитујући пресуду поводом изјављене жалбе у делу одлуке о казни, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно утврдио околности које постоје на страни оптуженог, а које су од значаја за одлучивање о врсти и висини кривичне санкције. Наиме, првостепени суд је правилно и у довољној мери ценио олакшавајуће околности које постоје на страни оптуженог и то да се изјаснио о насталом и тиме допринео бржем и ефикаснијем утврђивању чињеничног стања, да је изразио кајање због учињеног, али исто тако суд је ценио да је исто изнео након прикупљених доказа који га терете, као и да је дело извршио као млађе пунолетно лице, односно у доби од Такође суд је ценио да су према оптуженом као малолетном лицу, а поводом учињених кривичних дела изрицане васпитне мере, а што указује на склоност ка кршењу друштвених норми. Од отежавајућих околности, правилно је првостепени суд ценио упорност оптуженог при извршењу кривичног дела, висину угрожавања заштићеног добра, а с обзиром на вредност противправно отужених предмета, затим чињеницу да је дело извршио у заједници, а што указује на виши степен криминогене опасности. Исто тако правилно је првостепени суд ценио да је оптужени дело извршио у време проверавања за раније учињено и то истоврсно кривично дело, а према пресуди Основног суда у Новом Саду К-1305/14 од 17.03.2015. године, које је извршено 14.09.2014. године и чије време проверавања од три године тече од дана правноснажности пресуде са утврђеном казном затвора у трајању од 8 (осам) месеци.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд налази да је јединствена казна затвора оптуженом у трајању од 1 године и 8 месеци адекватна и примерена утврђеним околностима, тако да се основано може очекивати да ће истом у потпуности бити остварена сврха изрицања кривичних санкција прописана чланом 4 став 2 КЗ и сврха кажњавања из члана 42 КЗ, па се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог одбијају као неосновани.

Исто тако жалбени наводи браниоца оптуженог којима истиче да суд није образложио из ког разлога нема места примени одредбе чл. 41 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица, нису од утицаја за доношење другачије одлуке првостепеног суда, јер је оптужени у време доношења другостепене пресуде већ био старије пунолетно лице. Наиме, чињеница је да је оптужени у време суђења (пред првостепеним судом) био млађе пунолетно лице, те да је првостепени суд пропустио да, у складу са одредбом чл. 41 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица изврши процену његове личности и узме у обзир околности под којим је дело извршено и оцени да ли би се евентуално, с обзиром на обележје његове личности и наведене околности извршеног дела могло очекивати да ће се и васпитном мером постићи сврха која би се остварила изрицањем казне. С обзиром да првостепени суд то није учинио, овај суд само констатује наведени пропуст имајући у виду чињеницу да је оптужени у међувремену (у жалбеном поступку и у време доношења другостепене одлуке) напунио 21 годину живота и да у конкретном случају не би више имало сврхе у том погледу (могућности примене чл. 41 Закона о малолетним учиниоцима кривичних дела и кривично правној заштити малолетних лица) о томе расправљати.

На основу члана 63 КЗ у изречену казну затвора оптуженом се урачунава време проведено у притвору од 15.03.2016. године па до упућивања оптуженог у установу за издржавање казне али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Такође, правилно је првостепени суд на основу члана 92 КЗ оптуженог обавезао да на име прибављене имовинске користи уплати износ од 158.000,00 динара у року од месец дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а што представља вредност противправно отуђених предмета од оштећеног ЕЕ у износу од 130.000,00 динара, оштећеног ЂЂ износ од 28.000,00 динара, а који не постављају имовинско правни захтев, а ствари им нису враћене.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а, правилно је првостепени суд обавезао оптуженог да оштећенима и то ББ надокнади износ од 180.000,00 динара, ВВ износ од 24.000,00 динара, ГГ износ од 14.100,00 динара, а све у року од месец дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а оштећена ДД се са својим имовинско правним захтевом упућује на парнични поступак.

Како жалбеним наводима правилност и законитост првостепене пресуде нису доведени у питање, Апелациони суд је жалбу одбио и на основу свега напред изнетог, применом чл. 457 ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Данка Јакић

Председник већа – судија
Весна Остојић,с.р

З.т.о